

Arrest

nr. 117 021 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X dat de Nederlandse nationaliteit heeft, op 17 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van volgende beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2013:

- de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, genomen in hoofde van het minderjarige kind van verzoekende partij (bijlagen 20 en 38);
- de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van verzoekende partij zelf (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2013 met refertenummer REGUL X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Voor verzoeksters minderjarige kind, van Nederlandse nationaliteit, wordt op 20 februari 2013 een aanvraag ingediend tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Verzoekster dient op 8 april 2013, in haar hoedanigheid van ascendent van haar Nederlandse minderjarige kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 3 juli 2013, met betrekking tot het minderjarige kind van verzoekster, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte aan verzoekster van een bevel tot terugbrenging van het kind. Deze beslissingen, die verzoekster op 20 augustus 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 20.02.2013 werd ingediend door: [...], Nationaliteit: Nederland : [...] om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 20.02.2013 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50§2,4.° van het KB van 08.10.1981). In het kader van deze aanvraag werden op 15.05.2013 enkele documenten voorgelegd waaronder: een bewijs van geldige ziekteverzekering (VGZ-Zorgpas), een jaaropgave 2012 van ISD Brabantse Wal (Intergemeentelijk Sociale Dienst - voor het ontvangen van een VVVB uitkering in Nederland op naam van [...]), een geapostilleerde geboorteakte van de moeder [...] en loonfiches van sept.2012 tot febr.2013 op naam van mevrouw [...] (grootmoeder van het minderjarige kind).

Op basis van het geheel van de documenten in het dossier kan niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten. Betrokkene levert onvoldoende bewijs dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is wel degelijk de bedoeling dat een beschikker van bestaansmiddelen aantoonbaar over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Er dient daarbij rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen, alsook de gezinssituatie. De bedoelde inkomsten dienen minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Het louter aanleveren van de loonstroken van de tewerkstelling van de grootmoeder, in Nederland, toont niet aan in welke mate het minderjarige kind en zijn moeder over de inkomsten, die voortvloeien uit deze beroepsactiviteit van de oma, kunnen beschikken. Nergens uit het dossier blijkt dat de grootmoeder met enige regelmaat een bepaald bedrag van haar inkomsten ter beschikking zou stellen van betrokkene (of haar moeder). Evenmin kan uit het dossier blijken dat de betrokkenen door mevrouw [...] ten laste worden genomen. De jaaropgave (2012) m.b.t. de WWB-uitkering uit Nederland (Wet werk in bijstand) kan niet in rekening worden genomen omdat deze uitkering, op naam van het minderjarige kind, niet overdraagbaar is bij verhuis naar het buitenland. Eén van de voorwaarden voor de uitkering van de steun is namelijk woonachtig te zijn in Nederland (artikel 11 lid 1 VVVB). Het feit dat hij een WWB-uitkering ontving in Nederland vormt ook reeds een indicatie dat betrokkene ten laste was van het sociale bijstandstelsel van een aanpalende lidstaat en dus tijdens zijn verblijf aldaar onvoldoende in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien bij gebrek aan eigen inkomen. Uit niets blijkt dat deze situatie is veranderd en hij thans wel over voldoende inkomen kan beschikken. Mogelijk ontvangt de moeder heden voor het kind kinderbijslag in België, echter wordt daar niets van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat men verblijfsrecht zou kunnen ontlenen puur op basis van de kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een 'inkomen' op zich worden beschouwd, het is eerder een inkomensafhankelijk bedrag door dat de Belgische overheid wordt voorzien bij wijze van sociale bijstand aan het kind, om zijn ontwikkeling te vrijwaren. Het is dus een bedrag dat ter

beschikking worden gesteld door een 'aanvullend bijstandstelsel' net omdat de kinderen, in afwachting van het erkennen van het verblijfsrecht, zijn ingeschreven in het Rijksregister. Het bedrag aanwenden om verblijfsrecht aan te ontfemen, zou dan ook een omkering zijn van de situatie. Derhalve kan een verblijf van meer dan drie maanden kan aan het minderjarige kind niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt een bevel tot terugbrenging gegeven binnen de 30 dagen."

en

"Afgelaten in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [...] van Surinaamse nationaliteit [...]

bevel gegeven om de genaamde [...] van Nederlandse nationaliteit [...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

ZIE VOORZIJDDE BIJLAGE 20".

Eveneens op 3 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, wat verzoekster betreft, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster tevens op 20 augustus 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 08.04.2013 werd ingediend door: [...], Nationaliteit: Suriname ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Mevrouw diende op 08.04.2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie als ascendant, in functie van haar minderjarige Nederlandse kind [...].

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen- zie aparte weigeringsbeslissing voor kind dd.03/07/2013).

Hierdoor kan art. 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden. Mevrouw kan immers haar kind niet meer komen vervoegen, gezien het kind zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2° en 40bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoeker baseert zijn verblijf op zijn Burgerschap van de Unie en verzoekster baseert haar verblijf op het recht op gezinshereniging, met name het recht op vestiging bij haar minderjarige zoon, zijnde een Unieburger.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoekers.

Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de grootmoeder van verzoeker en de moeder van verzoekster wel degelijk gelden ter beschikking stelt van verzoeker en zijn moeder.

Verzoekster ontvangt wel degelijk kinderbijslag voor haar minderjarige zoon en deze kinderbijslag dient wel degelijk als bron van inkomsten aanzien te worden die meegenomen moet worden in de beoordeling van het bestaan van voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij heeft dus artikel 40, §4 eerste lid, 2° Vreemdelingenwet miskend doordat zij de aanvraag heeft geweigerd.

Verzoeker heeft als minderjarig kind, zijnde een Burger van de Unie, wel degelijk recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Zodoende is ook art. 40bis § 4, 4° miskend omdat de aanvraag van verzoekster als ascendent, zijnde familielid van een Burger van de Unie, ook afgewezen is.

De verwerende partij had verzoekster niet het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger mogen ontzeggen.

De bestreden beslissing is geenzins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

Gelet op het bovengaande hebben verzoekers de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Geheel onterecht werden de beide aanvragen tot verblijf afgewezen. [...]”

2.2. Wat de beslissing betreft waarbij het minderjarige kind een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen wordt geweigerd, merkt de Raad op dat artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° [...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...].

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verzoekster is van oordeel dat wel degelijk werd aangetoond dat haar minderjarig kind over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in voormelde wetbepaling beschikt.

In de beslissing waarbij het kind de afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen wordt geweigerd, wordt allereerst gemotiveerd dat weliswaar bewijzen van inkomsten uit tewerkstelling in Nederland van de grootmoeder van het kind worden voorgelegd doch dat niet blijkt dat het kind of verzoekster kunnen beschikken over deze inkomsten. Zo wordt gesteld dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de grootmoeder in Nederland met enige regelmaat een bepaald bedrag van haar inkomsten ter beschikking zou stellen van het kind of verzoekster of dat het kind en verzoekster ten laste worden genomen door de (groot)moeder.

Verzoekster betoogt dat zij en haar minderjarige zoon wel degelijk gelden ter beschikking krijgen van de (groot)moeder, doch zij blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zij ter staving hiervan enige bewijsstukken heeft overgemaakt bij de aanvraag. Ook thans blijft zij in gebreke haar bewering te staven aan de hand van enig bewijsstuk. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet werd aangetoond dat het kind of verzoekster kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling in Nederland van de (groot)moeder en dat aldus deze bewijzen van inkomsten niet kunnen worden weerhouden als bewijs dat het kind in België beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Verweerder geeft verder aan dat de voorgelegde stukken betreffende de VWVB-uitkering op naam van het kind in Nederland evenmin kunnen worden weerhouden als afdoende bewijs dat het kind in België beschikt over voldoende bestaansmiddelen, omdat de uitkering niet overdraagbaar is bij een verhuis naar het buitenland. Verweerder wijst erop dat een van de voorwaarden om deze uitkering te genieten erin bestaat dat men woonachtig dient te zijn in Nederland. Verweerder stelt verder ook dat het feit dat men deze uitkering in Nederland ontvangt een indicatie uitmaakt dat men ten laste was van het sociale bijstandstelsel in Nederland en aldus tijdens het verblijf aldaar onvoldoende in een eigen levensonderhoud kon voorzien bij gebrek aan eigen inkomen. Verweerder is van oordeel dat uit niets blijkt dat deze situatie is veranderd en men thans wel over voldoende inkomsten kan beschikken. Ten slotte benadrukt verweerder ook nog dat, zelfs indien het kind thans in België kinderbijslag zou verkrijgen, men bezwaarlijk kan stellen dat men een verblijfsrecht kan ontlenen enkel op basis van kinderbijslag.

Verzoekster stelt dat zij wel degelijk kinderbijslag ontvangt voor haar minderjarige kind en dat dit wel degelijk als bron van inkomsten dient te worden aanzien en deze inkomsten dienen te worden meegenomen in de beoordeling van het bestaan van de voldoende bestaansmiddelen. Indien dient te worden aangekomen dat verzoekster aldus doelt op de VWVB-uitkering op naam van het kind in Nederland merkt de Raad op dat verzoekster aan de hand van haar betoog de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat deze uitkering niet overdraagbaar is indien men verhuist naar België en deze uitkering een aanwijzing is dat men in Nederland ten laste was van het sociale bijstandstelsel. Indien verzoekster aldus wenst aan te voeren dat zij thans in België kinderbijslag zou ontvangen, dringt de vaststelling zich op dat, zoals verweerder correct vaststelt in de bestreden beslissing, verzoekster hiertoe geen stukken heeft gevoegd bij haar aanvraag. Dit gegeven volstaat reeds om de bestreden beslissing te staven. Ook thans brengt zij bovendien geen bewijs in deze zin aan. Verzoekster gaat verder ook op geen enkele wijze in op de concrete motivering die, ten overvloede, in de bestreden beslissing werd voorzien en waarbij erop wordt gewezen dat zelfs indien thans kinderbijslag in België wordt genoten deze kinderbijslag bezwaarlijk kan volstaan opdat een recht op verblijf van meer dan drie maanden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen wordt erkend. Verweerder wees er hierbij op dat de kinderbijslag niet als een inkomen op zich kan worden beschouwd, doch eerder als een inkomensafhankelijk bedrag dat door de Belgische overheid wordt voorzien bij wijze van sociale bijstand aan het kind om zijn ontwikkeling te vrijwaren. Verweerder stelde dat het aanwenden van de kinderbijslag om een verblijfsrecht te verkrijgen neerkomt op een omkering van de situatie. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een eventuele kinderbijslag die men thans in België zou ontvangen niet kan volstaan als afdoende bewijs van de voldoende bestaansmiddelen waarover het kind beschikt in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat niet is aangetoond dat het minderjarige kind beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt evenmin dat artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet werd miskend.

Wat de in hoofde van verzoekster zelf genomen beslissingen betreft, merkt de Raad op dat verzoekster weliswaar aangeeft dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is geschonden – dat bepaalt dat als familielid van een burger wordt beschouwd de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen – doch dat zij zich hiervoor volledig steunt op de onregelmatigheid van de beslissing die werd genomen in hoofde van haar minderjarige kind en waarbij het kind het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd. Verwijzend naar voorgaande bespreking van het middel dringt de vaststelling zich op dat de onregelmatigheid van deze beslissing genomen in hoofde van het minderjarige kind niet is aangetoond. In ieder geval merkt de Raad ook op dat verzoekster, wat de in haar hoofde genomen beslissingen betreft, in gebreke blijft om de ingeroepen schendingen te betrekken op deze beslissingen.

Een schending van de artikelen 40, § 4 en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS